

Brnoi kitekintő

2017.III.30-IV.8.

Csütörtök reggel volt, az utazásunk első napja. Ha nem csatlakozom, a 7:30-as vonattal indultunk Miskolcra Budapestre, pedig jó diáknak biológia fakultáción lenne ilyenkor a helye. Egy rubensi¹ (értsd:kétségbeejtően megtömött) bőrönddel, egy ikea-s zacskóval és egy válltáskával várakoztam először csak Anna, majd a későbbiekben Andris, Titusz és Flóra néni, kedves kísérőnk társaságában. Fogalmunk sem volt arról, hogy a következő röpké másfél hét során mi vár majd ránk-kihaltnak vélt csehszlovák határőrök például-, mindenestre bizakodó attitűdöt tanúsítottunk valamennyien.

A Keleti pályaudvaron igyekeztünk egy galambok által viszonylag kevésbé frekvencián meglátogatott padot keresni, majd egy sikeresen nyélbe ütött pénzváltást követően a Budapest- Pozsony-Brno járással száguldottunk úti célunk felé. Kora délután érkezünk meg egy ismerősnek ható pályaudvarra, ahol találkoztunk fogadócsaládunk valamelyik tagjával (általában az ún. fogadóiákkal), és indultunk ideiglenes otthonaink felé. Ott szembesültem a ténnyel, hogy a falu, aminek a nevét még aznap elfelejtettem, nem egészen a szűken vett agglomeráció része, ugyanis egy könnyed hatvan perces kiruccanás Brnóból. A családom végtelenül aranyos és megértő volt, idilli napokat töltöttem a 9(!) gyerek, két nagymama és a szülők társaságában. A család bevétele a mezőgazdasági tevékenységből származik, ahhoz pedig lehetőségük van bőven: kiterjedt birtokrendszerük a falu közvetlen környezetét szinte teljesen lefedi. Saját házuk kertjében vidáman tenyészik a baromfi és a sertés, így a reggelik közben figyeltem, ahogy a libák szemrebbelés nélkül gondoskodnak fajúk fennmaradásáról.

A projektünkre való előzetes felkészülés a következő két napon (pénteken, szombaton) zajlott az iskolában. Az iskolában, ami fogadóanyukám beszámolója alapján német büntörténként szolgált politikai foglyok számára a világháború alatt. Ha valakiben kétségek merültek fel az épület küllemével kapcsolatban, megnyugtatom, hogy - kívülről legalábbis - sikerült eredeti formájában konzerválni a létesítményt, így pont ugyanolyan megnyerően hathat egy novemberi reggelen, mint 1943-ban. Az Erasmus vezérelve az akkori találkozó alatt a lehetséges európai energiaforrásokon, valamint azok felhasználásán alapult. (vízierőművek, fosszilis energiaforrások, satöbbi). Mint mentorok, előadásainkat - amiket egyébként már gálánsan elkészített a mi Sam bácsink, az Európai Unió - saját szájízünk szerint kellett formálnunk, alakítanunk, s végül előadnunk. A munkatempónk sztahanovi magasságokban járt, a kitűzött feladatmennyiséget másfél óra alatt sikerült abszolválunk. Így a továbbiakban szabadon múltattuk az időt, esetleg próbaelőadásokat tartottunk, délután

¹ Peter Paul Rubens, flamand festő, a barokk festészet neves alakja
[Ide írhatja a szöveget]

pedig vagy a városban lófráltunk, vagy kalandparkba mentünk, ahol szerencsénkre senki nem halt szörnyet.

Vasárnap a fogadócsaládunktól egy hotelbe költöztünk, történetesen a helyi egyetem melletti szálloda-szerű kollégiumba (vagy kollégium-szerű szállodába, ki tudja?), kisebb népvándorlást idézve ezzel elő. Az aznapi programunk kimerült egy, az ún. Morva- Karsztban tett kirándulásunkkal. A roppant megkapó természetvédelmi területen tett túránk a lábleszakadás innenső oldalán volt, a barlangrendszerben tett vízi és gyalogos utunkat követően pedig egy természetvédelmi filmet is mutattak nekünk, tökéletes angolsággal beszélő narrátorral kísérve a látottakat. Még aznap este megérkezett a többi résztvevő, köztük Boti, aki melleleg Prágából jött, így kezdetét vette egy masszív, vérre menő kártyázás négyünk között, ami egészen a program végéig lankadatlanul folyt.

Összesen 9 náció tagjai voltak jelen: németek, franciák, csehek-evidens módon-, szlovákok, litvánok, osztrákok, törökök, görögök és magyarok. A diákok és tanáraik zömével fényes viszonyt ápoltunk,.

Hétfőn aztán felbődült az Erasmus+ (azért +, mert ez a program neve), és péntekig szakadatlanul dübörgött. Reggel Flóra néninek rejtélyes módon haza kellett mennie, így angoltanárhoz méltóan angolosan távozott. Ma már persze tudjuk, hogy a Zablegényi Bábszínház díszelőadásán kellett megjelenie. Produkciók, a mi-és mások előadásai követték egymást. A teljesség igénye nélkül: Andris és párja a geotermikus energiát, Tituszék a napenergiát, mi a szélenergiát ismertettük dióhéjban. A hallgatóság, melynek mi is része voltunk, jegyzeteket készített, amik a szerdai napon felhasználásra is kerültek. Délután Laci bácsi frappánsan pontos érkezéssel átvette vezetésünket.

Kedd délelőtt egy Forbes magazin címlapjára érdemes cégnél tettünk látogatást, ami egyébként konszernként is működik, délután pedig egy önfenntartó faluban voltunk, az ott lakók meglepően érdekes metódusokat alkalmazva próbálnak kiszakadni az energia-és élelmiszerfüggőség bűvköréből, példának okáért gyümölcsöt természetnek. Meglepő, nemdebár?

Szerdán csúcsra járatott az Erasmus motorja, ugyanis összeállítottunk egy, a diákok által ideálisnak vélt „*Energy mix*”-et az Európai Unió számára, amely az egyéni- és kisebb csoportok véleményére támaszkodva született meg. A végleges diagram legnagyobb hányadát meglepő módon a vízenergia foglalta el, ezt aztán alaposan megvitattuk, szerencsére különösebb tömegverekedés nélkül. Vasbeton szilárdságú érvek acélkemény ellenérvekkel találkoztak, horatiusi arany középutat teremtve legvégül a vitapartnerek között. Aznap egyébként egy furcsa, alighanem nehezen érthető prezentációt is meg kellett emésztünk, kísérletekről, a sikerről, az altruizmusról², kultivált húsokról, stb. Csak semmi pánik, összefüggést mi sem igazán találtunk az elhangzottak között.

² Ne ijedjen meg az olvasó, ha életében nem látta ezt a szót, én sem. Jelentése olyan populáción, közösségen belüli kapcsolatteremtés, mely során az egyedek egymást segítik, függetlenül a haszon lehetőségétől.
[Ide írhatja a szöveget]

Másnap Prágába utaztunk, tehát bátran kijelenthetjük, hogy Boti kissé hektikusan látogatja a cseh fővárost: tízévente egyszer, de akkor tulajdonképpen kétszer is. Prága mesés volt, mondjuk szibériai mesékbe illő, gyakorlatilag homogén tömbbé fagyunk az éppen aktuális, júliusnak nehezen nevezhető időben. A metsző szelet leszámítva nagyszerűen éreztük magunkat, az ebédet –teljesen véletlenül- egy 551 éves étteremben költöttük el, nem kis meglepedésünkre. Az ottani idegenvezető egy brit fickó volt, aki révén nem egészen ismert részleteket is láttunk az amúgy nyüzsgő, középkori városból.

Pénteken, programunk utolsó napján újfent buszoztunk, aznap épp egy VIDA Centre nevű cég központjába, ahol algakultúrával, speciális növények termesztésével foglalkoznak. Az ott található infravörös kamerával nézegettük magunkat, ahol elszörnyedve tapasztaltam, hogy a kezem vérellátása egy nejlonharisnyáéval vetekszik. Délután egy Mendel múzeumba mentünk. A genetika atyja éppenséggel pont brnoi születésű, kedvelt elfoglaltságai közé tartoztak a virágokon és méheken végzett genetikai kísérleteket, általában keresztezésekkel. Este egy óriási búcsúvacsorát rendeztek a résztvevőknek, ezt követően véget nem érő beszélgetések folytak késő éjszakáig.

Szombaton rezignáltan kellett tudomásul vennünk a reggeli vonatozás tényét, mindenesetre probléma nélkül hazaértük, ráadásul pontosan, ami azért a Magyar Állami Vasutaktól meglepő teljesítmény.

Mindannyiunk nevében bátran kijelenthetem, hogy az Erasmus+ életünk egyik legszebb emléke marad. Nyelvtanulás és kapcsolatteremtés szempontjából elsőrangú lehetőséget nyújtott, mindemellett segített megérteni az etnikai, történelmi és földrajzi okokból adódó nézeteltéréseket az európai nemzetek között. Külön megjegyezném, hogy a hanyatló, sokszor inkompetens Európai Uniót új színben sikerült feltüntetnie. Őszinte hálával adózunk az Erasmus program és a Jezsuita Gimnázium iránt. Külön köszönet illeti Képesné Szabó Flóra és Dr. Velkey László tanárukat, amiért ránk áldozták idejüket, folyamatos segítségük nélkül aligha sikerült volna mindent gördülékenyen véghezvinnünk.